modePREGÀRIA

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Cohèlet 3, 1)
Diumenge XXXIIè 2026 - Núm. 385

Distracció

Revisc el moment de tocar diana de bon matí. Recordant-lo, cerco el moment del dia en el que em sento més desvetllat, desvetllada. Em disposo a una trobada important i no voldria estar-hi distreta. No sé ni el dia ni l'hora de la cita, però m'ensumo que està al caure. Mentre espero, reprenc la pràctica de respiració conscient que m'ajuda a estar ben desperta. Puc tancar els ulls per guanyar en percepció endins. Em faig més conscient de la meva respiració. En inspirar, sento el moviment intern, del pit, de les clavícules, del ventre que s'omple d'aire. M'adono del moviment que surt de natural, sense tensionar ni forçar. En expirar, m'adono de les mateixes parts del cos, en moviment invers. Apropo ara les mans a l'alçada del cor, l'una damunt de l'altra, segons la meva lateralitat. Es fan ressò del senyal del batec del cor. M'hi estic una bona estona en aquesta percepció, escoltant aquest subtil batec, conscient que ningú altre sent aquest mateix pàlpit, el que ve de dins.

En aquesta disposició més atenta als moviments que venen de dins i als senyals de fora, obro ara Mt 25, 1-13. En faig lectura atenta, si puc, mantenint les mans en aquesta posició a l'alçada del cor. La paraula batega endins per ser pronunciada enfora. I ressona de nou endins.

M’adono del que es mou en mi quan m’endinso en la Paraula. La trobada amb el Senyor és única i està al caure. No en sé ni dia ni hora. La incertesa em pot neguitejar, em pot fer restar més atenta, em pot endormiscar, em pot desvetllar… El subtil batec del cor d’altres, el moviment suau del respirar d’altres, l’oli de les torxes d’altres, no nodrirà la meva Llum, la que surt d’aquesta trobada única, meva, amb el Senyor.

Demano la lucidesa per copsar-ne la fondària. Cap altra podrà suplir-me en aquesta trobada important, cap altre oli podrà donar combustilble a la meva trobada única amb el Crist.

“T’haig de cercar en totes les meves rutines, perquè cada dia és dia teu i hora de la teva gràcia! Em consola pensar que algun dia beneiràs la meva rutina. Només tu ho pots, el meu Déu infinit, que t’alces a través de totes les coses, cap a les teves infinites latituds, i de passada d’endús tots els objectes perduts com a himne a la teva infinitud. Davant teu, tota dispersió en tu conflueix. A través del teu amor, la rutina de cada dia es converteix en incursió cap a la teva unitat, que és vida eterna... Mou el meu cor amb la teva gràcia per tal que quan tingui la mà en els objectes d’aquest món, per l’alegria o el dolor, que en ells et comprengui i t’estimi, primer principi de tots. Tu, que ets amor, dona’m amor a tu, perquè tots els meus dies desemboquin en l’únic dia de la teva vida eterna.”

(Karl Rahner, s.j.)

“Dans nos obscurité”

Afino en la sensibilitat dels moments únics, en els que estic amatent a la cita important, la única que abasteix d’oli la meva torxa. Demano evitar distraccions, descuits. Demano restar amb els sentits ben oberts al quotidià, a la guspira de llum que pugui irradiar amb la meva torxa, per endevinar la teva Presència sobtada, Senyor, en aquest món tan estrany.

Marta Burguet i Arfelis